Gyöngyöspata, 1891. március 14. – Budapest, 1975. december 22.

Apja néptanító volt. Szolnokon felsőkereskedelmi érettségit tett, majd saját költségén festészeti tanulmányokat folytatott Münchenben; néhány hónapos előtanulmányok után 1910-ben felvételt nyert a művészeti akadémiára. 1914 első felében tanulmányúton járt Párizsban és Drezdában. 1919-ben, Bécsben kapott lehetőséget a festészet tanulmányozására. Az első világháború kirobbanásakor behívták katonának. A trencséni gyalogezredhez került, hadba vonult művésztársaival együtt képzőművészeti kiállításokat rendezett a Vöröskereszt támogatására. Később az olasz frontra vitték. A Tanácsköztársaság idején, Budapesten, az 1. honvéd gyalogezred laktanyájában lévő hadimúzeumban teljesített szolgálatot. Leszerelése után, 1920 végén hazatért Szolnokra. Anyagi áldozatokat is hozva részt vett az egy évvel korábban a román hadsereg tiszántúli hadműveletei során tönkretett művésztelep újjáépítésében. Tizenhat éven át a művészkolónia tagja, kapcsolatait az után is fenntartotta, hogy Budapestre költözött. 1917-ben az Országos Magyar Képzőművészeti Tanács tárlatán állított ki először. 1920-tól kezdve rendszeresen szerepelt a szolnoki művésztelep, a Nemzeti Szalon és a többedmagával megalapított Budai Képzőművészeti Társaság kiállításain. Főként népi tárgyú figurális képeket és arcképeket festett. Tagja volt a képzőművészek egyesületének. 1932-ben belépett a Független Kisgazdapártba, a párt egyik Szolnok vármegyei szervezője. Részt vett a választási küzdelmekben s a nyilas-nemzetiszocialista mozgalmak elleni harcban. Az 1939. évi országgyűlési választásokon az FKGP Jász-Nagykun-Szolnok vármegyei listáján pótképviselő lett. A második világháború alatt századosi rangban végig katonai szolgálatot teljesített. Husztra és Rahóra, az Erődítési Parancsnokságra osztották be. 1945-től a kisgazdapárt Jász-Nagykun-Szolnok vármegyei szervezete főtitkáraként ismét pártszervezési kérdésekkel foglalkozott. 1945. november 4-én a vármegyében nemzetgyűlési képviselővé választották. Sokat tett a szolnoki művésztelep másodszori újjáépítése érdekében. Nagy Ferenc miniszterelnök lemondatása és emigrációba kényszerítése után átlépett a Pfeiffer Zoltán vezette Magyar Függetlenségi Pártba. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon nem került vissza a törvényhozásba. Festőművészként dolgozott tovább. 1956 októberében felvette a kapcsolatot Tildy Zoltánnal, aki megbízta, hogy Szolnok megyében szervezze újjá a kisgazdapártot. A november 4-i szovjet katonai beavatkozás miatt már nem tudta elhagyni a fővárost. Az 1960-as évektől nyugdíjsegélyben részesült a Képzőművészeti Alaptól.